

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **E. P. V.**, zast. Mgr. Petrem Kuchařem, advokátem, AK Havel, Kuchař, Ryšavá a partneři, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 30a/404, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 26.7.2011, č.j.: 9091/11-1500-100146

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 26.7.2011, č.j.: 9091/11-1500-100146 s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.922,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Kuchaře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí o přeplatku Finančního úřadu pro Prahu 6 ze dne 31.1.2011, č.j. 23575/11/006915203478.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu v odůvodnění v záhlaví uvedeného rozhodnutí mimo jiné uvedlo, že žalobce podal dne 2.7.2009 řádné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období r. 2006, v němž přiznal příjmy ze závislé činnosti a z funkčních požitků dle ust. § 6 zákona č. 586/1992 Sb. ve výši 3,418.684,- Kč. Zaměstnavatel nesrazil z přiznávaných příjmů žádné zálohy na daň. Celková daňová

povinnost žalobce dle tohoto přiznání ve výši 806.297,- Kč byla vyměřena dle ust. § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. a byla uhrazena 21.10.2009.

Dne 5.10.2010 podal žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za r. 2006, v němž na ř. 84 uvedl zálohu ve výši 839.540,- Kč. dodatečně sraženou zaměstnavatelem a současně požádal o vrácení přeplatku v této výši. Vzhledem k tomu, že předmětné dodatečné daňové přiznání bylo podáno po uplynutí lhůty pro vyměření daně, vydal správce daně dne 18.10.2010 rozhodnutí o zastavení řízení č.j.: 295133/10/006915203478, kterým řízení zahájené podáním dodatečného daňového přiznání dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb. zastavil. Dne 16.12.2010 vydal správce daně rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení přeplatku č.j.: 339516/10/006915203478, kterým rozhodl o vrácení přeplatku evidovaného na osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob ve výši 56.706,- Kč. Dne 11.11.2010 podal žalobce další žádost o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob s tím, že daňová povinnost na dani z příjmů fyzických osob za r. 2006 byla uhrazena na základě řádného daňového přiznání a následně dne 1.7.2010 uhradil zaměstnavatel zálohu na daň na základě platebního výměru vydaného Finančním úřadem pro Prahu 5. Správce daně rozhodl o této žádosti dne 31.1.2011 rozhodnutím o přeplatku č.j.: 23575/11/006915203478, kterým žádosti nevyhověl s odůvodněním, že na osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob není evidován přeplatek. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že uhradil daňovou povinnost ve výši 806.297,- Kč na základě řádného daňového přiznání a zaměstnavatel uhradil zálohu na daň vztahující se k předmětným příjmům na základě platebního výměru vydaného Finančním úřadem pro Prahu 5. V souvislosti s tím žalobce uvedl, že daň byla zaplacená dvakrát a v souladu s judikaturou má daňový subjekt právo požádat příslušného správce daně o vrácení vzniklého přeplatku.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu konstatovalo ust. § 64 odst. 1 a 4, ust. § 46 odst. 9, ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., ust. § 154 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 280/2009 Sb.

Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu dospělo k závěru, že v daném případě bylo dodatečné daňové přiznání za r. 2006 podáno až 5.10.2010, tedy až po uplynutí zákonné lhůty pro vyměření (lhůta uplynula dne 31.3.2009). Správce daně řízení zahájené podáním předmětného dodatečného přiznání v souladu s ustanoveními zákona o správě daní rozhodnutím ze dne 18.10.2010 zastavil. Podle odvolacího orgánu přeplatek z důvodu pozdního podání daňového přiznání nevznikl.

Odvolací orgán k dalším odvolacím námitkám pro úplnost uvedl, že správce daně v obecné rovině nezpochybňuje právo daňového subjektu na vrácení přeplatku v obdobných případech, tedy v případech, kdy daňový subjekt přizná a uhradí daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za situace, kdy zaměstnavatel v rozporu se zákonem nesrazil zálohu na daň, a následně, např. po daňové kontrole, kterou správce daně u zaměstnavatele provede, dojde k doměření zálohy zaměstnavateli a k její dodatečné úhradě zaměstnavatelem. Tato dodatečná úhrada zálohy však může být zohledněna pouze na základě včas podaného dodatečného daňového přiznání, jehož přílohou je prokazující doklad o výši sražené zálohy. Odvolací orgán měl za to, že nelze akceptovat názor žalobce, že správce daně postupoval v rozporu se závěry vyslovenými v odvolání zmiňovaném nálezů Ústavního soudu.

Žalobce v žalobě především namítal, že není jasné, na kterém právním předpisu správce daně své rozhodnutí založil.

Žalobce ani v rozhodnutí finančního ředitelství, ani v příslušných právních předpisech nenašel ustanovení, které by vrácení přeplatku na dani podmiňovalo podáním dodatečného daňového přiznání. Byl toho názoru, že podat dodatečné daňové přiznání není potřeba mimo jiné právě proto, že ani zákon o správě daní a poplatků, ani daňový řád tuto povinnost nestanoví. Současně odkázal na judikaturu Ústavního soudu. Konstatoval, že žádost o vrácení

je možno podat ve lhůtě šesti let a tuto lhůtu splnil. V neposlední řadě podle žalobce daň jím zaplacená byla řádně přiznána a vyměřena a žalobce tedy nevidí důvod, proč by měla být vyměřována znovu.

Námitku finančního ředitelství o nemožnosti započtení záloh považoval žalobce za irelevantní, neboť zálohy se v daném případě ani nehradily.

V neposlední řadě žalobce upozornil na ust. § 23 zákona č. 586/1992 Sb., který stanoví základ daně z příjmů, přičemž podle žalobce odst. 4 písm. b) tohoto paragrafu se do základu daně stanovené podle odst. 1 nezahrnují částky, které již byly zdaněny podle zákona o daních z příjmů u téhož poplatníka. Podle žalobce i z tohoto ustanovení je zcela zřejmé, že dvojí zdanění téhož příjmu je vyloučeno.

Žalobce trval na tom, že mu vznikl přeplatek na dani ve výši 806.297,- Kč, který mu měl být vrácen.

Žalobce rovněž upozornil na skutečnost, že dne 3.12.2008 byla zahájena daňová kontrola společnosti bioMérieux CZ s.r.o. (žalobce byl jednatelem společnosti), přičemž předmětem šetření byl i příjem žalobce. Měl za to, že bylo potřeba aplikovat ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.

Podle žalobce v daném případě došlo zcela nepopíratelně ke dvojímu zdanění jednoho příjmu, což není ústavně akceptovatelné.

Odvolací orgán ve vyjádření k žalobě reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě a navrhl, aby ji soud zamítl.

Při jednání konaném dne 12.11.2015 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Řádné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 ze dne 2.10.2009, dodatečné přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2006 ze dne 1.10.2010, žádost žalobce o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob za rok 2006 ze dne 10.11.2010 (FÚ obdržel dne 11.11.2010), rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 6 o přeplatku ze dne 31.1.2011 č.j. 23575/11/006915203478, odvolání žalobce ze dne 21.2.2011, žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 26.7.2011 č.j.: 9091/11-1500-100146.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze má za to, pokud jde o věc z hlediska hmotně právního, že situace, která vznikla v důsledku rozhodnutí finančního ředitelství, je po právní stránce shodná s tou, v níž rozhodoval Ústavní soud svým usnesením sp.zn. III. ÚS 1351/07 dne 6.11.2008, kdy tedy rovněž řešil situaci, kdy daň z příjmů fyzické osoby, tedy ze závislé činnosti, byla uhrazena v podstatě dvakrát, a to jednak plátcem daně a jednak poplatníkem. Ústavní soud konstatoval, že: „Nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 (stejně jako z něj vycházející nálezy sp. zn. III. ÚS 667/02, a sp. zn. I. ÚS 621/02), na

který se stěžovatelka odvolává ku své obraně, klade - oproti její interpretaci - důraz právě na zvláštnosti jejího postavení coby plátce daně (§ 6 daňového řádu), jež se odvíjejí od toho, že je to plátce daně, na něhož je zákonem přenesena faktická realizace daňové povinnosti daňového poplatníka. Plátce daně, uvádí se zde, má povinnost "pod vlastní odpovědností odvést správci daně daň, kterou od poplatníka vybral nebo již mu srazil", a zákonnou úpravu zakotvenou v § 69 daňového řádu tak lze považovat za "jisté vlomení se do zásady, že daňovou povinnost nelze podle § 45 daňového řádu přenášet na druhého". Stěžovatelka tedy zcela opomíjí, že Ústavní soud v označeném nálezu zdůraznil v první řadě právě odpovědnost plátce daně za splnění jeho zákonné povinnosti, neboť výslovně konstatoval, že "neprovede-li (zde plátce daně) srážku vůbec nebo ji provede v nesprávné výši, je vymáhána přímo na něm", přičemž "ustanovení obsažená v hmotněprávním předpisu, tj. § 38h, 38i, 38j zákona o daních z příjmů ... pak tento postup ve vztahu k plátcům daně konkretizují". "Pokud ... správce daně zjistil, že daňová povinnost plátcem nebyla splněna, měla být skutečně uložena jemu ... a vymáhána pouze na něm"; teprve poté, co by daňovou povinnost vyrovnal, pokračoval Ústavní soud, měla být částka daně uhrazená poplatníkem daně "tomuto vrácena ...", a to "buď postupem dle ust. § 56 daňového řádu nebo vyměřením daňové povinnosti...".

Ústavní soud také v odůvodnění předmětného usnesení uvedl, že: „Naopak poplatník daně, jenž sám rozhodný příjem zahrnul do svého daňového přiznání a podrobil jej tak zdanění příslušnou daní z příjmů, je (resp. byl) - v duchu závěrů nálezu sp. zn. IV. ÚS 666/02 - oprávněný požadovat vrácení nedůvodně zaplacené daně a to postupem dle § 56 (případně dle § 41) ve spojení s § 64 daňového řádu. Tím je zodpovězena i námitka stěžovatelky, že "neexistuje zákonný prostředek, jak tento ... stav napravit".

Soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci není důvod se od závěrů, k nimž dospěl Ústavní soud, odchýlit. Jelikož tedy z obsahu spisu je zřejmé, že k uhrazení předmětné daně (daní z příjmu fyzických osob) došlo dvakrát, jednou plátcem daně, jednou poplatníkem, má soud za to, že tuto situaci bylo nutno vyřešit, protože daň tak, jak praví daňové předpisy, nemůže být hrazena dvakrát. Bylo tedy otázkou, komu má být předmětná daň vrácena, nebo na čí straně vznikl z titulu zaplacení předmětné daně přeplatek. Jestliže tedy předmětná daň byla uhrazena i poplatníkem, tedy žalobcem, pak už jen tou samotnou skutečností, že tedy byla uhrazena jak jím, tak plátcem, mu vznikl přeplatek a pokud o jeho vrácení požádal včas, ve lhůtě, pak mu musel být přeplatek vrácen. Pro posouzení věci je podle názoru soudu bezpodstatné, zda žalobce podal nebo nepodal dodatečné daňové přiznání, protože předmětný přeplatek nevznikl tím dodatečným daňovým přiznáním nebo nějakou skutečností tam tvrzenou, ale již jen tou prostou skutečností, že předmětná daň byla zaplacena dvakrát.

Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že bylo povinností správce daně žádosti žalobce vyhovět a přeplatek žalobci vrátit. Pokud se tak nestalo, pak jeho rozhodnutí je z hlediska hmotného práva nezákonné.

Soud přihlédl též k námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nezákonné i po stránce v podstatě procesně právní, když paralelně odkazuje jak na ustanovení zákona o správě daní a poplatků, tak na ustanovení daňového řádu, když z povahy věci je zřejmé, že v daném časovém okamžiku může být účinný jen jeden procesní předpis a lze tedy postupovat pouze podle jednoho z nich. Pak ovšem se daňový orgán ve svém rozhodnutí může opírat o normy pouze jednoho z těch procesních předpisů, na čemž nic nemění ani skutečnost, že případně předmětná ustanovení si mohou být svým obsahem velmi podobná nebo dokonce třeba i zcela shodná, ale v zásadě se musí daňový orgán řídit jedním v rozhodné době platným procesním předpisem.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud postupoval podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč, za 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč - dle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a za 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), což činí 9.922,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 12.922,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. listopadu 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková